

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

Hovia mind

Trilogia 1. raamat

Fool's Goldi romaan



Susan Mallery
Hold Me
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse viili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2015 by Susan Mallery Inc.
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B01304516
ISBN 978-9949-25-858-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee.

Käesolev raamat on pühendatud ühele mu lemmiklugejale:

Kõigile Susan Mallery lugejaile – loodetavasti naudite teie tema raamatuid sama palju nagu mina.

Truu armastusromaanide lugeja Jan W.

ESIMENE PEATÜKK

MITTE keegi ei ärka hommikul üles mõttega: täna eksin metsas ära. Aga sellist asja juhtub ikka, kuigi see pole ette kavatsetud.

Võib-olla oli põhjuseks lihtsalt inimesele omane vajadus avastamise järele. Või siis ebaõnn, või olid inimesed lihtsalt rumalad. Vanaema Nell tavatses ikka öelda: „Inimese ilu on vaid nahapaksune, aga inimese rumalus ulatub kuni luudeni välja.“ Kuigi Destiny Mills ei mõistnud hukka üht ega teist. Vahel ikka eksiti ära ja tema töö oli tagada, et eksinud üles leitaks. See oli natukene nagu superkangelaseks olemine. Ainult et laser-nägemise või nähtamatuse asemel oli temal abiks viimase peal arvutiprogramm ning väga hea ettevalmistuse saanud päästemeeskond.

Kui päris aus olla, siis polnud see meeskond *tema* oma. See kuulus sellele linnale või maakonnale, kes oli tema firma palganud. Tema firma oli loonud programmi ja tema oli üks kolmest töötajast, kes aitas neid, kes tahtsid seda programmi kasutada. Ta tuli kohale, koolitas päästemeeskonna välja ja läks siis järgmise kliendi juurde.

Kui täna on esmaspäev, peab ta olema Fool's Goldis, mõtles ta endamisi muiates, kui sisenes oma väiksesse ajutisse kontorisse. Fool's Gold, California osariik. Linnapiiril oleva sildi kohaselt on siinne rahvastikuarv 125 482. Sierra Nevada mägede jalamil paiknev linnake meelitas tuhandete kaupa turiste. Talvel tuldi suusatama, suvel matkama ja telkima ning lisaks sellele meelitasid neid aastaringselt kümned festivalid, mis olid selle linna kuulsaks teinud.

Kuid kõik see ei läinud Destinyle sugugi korda. Teda huvitasid linna ümbritsevad sajad tuhanded aakrid. Kaardistamata loodus, kus oli palju suusanõlvu, kuristikke, jõgesid ja koopaid. Kohti, kuhu eksiti ära. Ja kui ära eksitakse, kellele siis helistada?

Destiny muheles endamisi: ta peas helises filmi „Ghostbusters“ tunnusmuusika. Teiste kohta oli raske midagi öelda, aga tema oli nagu mõne filmi tunnusmuusika. Muusika oli kõikjal. Noodid moodustasid meloodiad ja meloodiad olid nagu mälestused, mis tuletasid meelde erinevaid sündmusi. Niipea kui kuuled kooliballil mängitud muusikat, oled taas oma peika süleluses.

Ta võttis istet ja lülitas arvuti sisse. Tal oli ettevalmistustöödeks aega kõigest nädala jagu – pärast seda läheb lahti tõsine töö. Järgmised kolm kuud kaardistab ta siin territooriumi, toidab informatsiooniga usumatult tarka programmi, mida tema firma kasutab, ning koolitab välja kohaliku päästemeeskonna. Ja kolme kuu pärast kolib ta riigi mõnda teise otsa, kus alustab kõigega otsast peale.

Talle meeldis ühest kohast teise kolida. Talle meeldis alatasa mõnes uues kohas olla. Ta sõbrunes kiiresti ja kui oli aeg ära sõita, jättis ta sõbrad sama kergesti seljataha. Järgmises kohas ootavad uued sõbrad. Järjepidevust ei olnud tõesti, aga vähemalt säästeti teda kõigi pikaajaliste sõprussuhetega kaasnevatest emotsionaalsetest draamadest. Suhted olid väsitavad.

Destiny kasvas üles perekonnas, mille kõrval „tõeliste koduperenaiste“ saated olid sama huvitavad nagu lugeda telefoni-raamatut. Tema vanemad olid tõsielusaadete kõrval täiesti oma klass. Täiskasvanuks saades võis ta valida, kas ta tahtis kogu seda draamat või ei, ning tema otsustas, et ei taha. Destiny valis meelega sellise töö ja elustiili, mis võimaldas tal pidevalt ringi sõita.

Agaga järgmised kuud naudib ta Fool's Goldi väikelinlikku eripära. Ta oli end juba harinud ja ootas nüüd põnevusega, et siinset elu lähemalt tundma õppida.

Täpselt õigel hetkel avanes ta väikese kontori uks. Destiny tundis ära lävel seisva pikka kasvu heledapäise hea välimusega mehe. Nad polnud küll kohtunud – teda oli tööle võtnud linna-
pea, mitte see mees –, aga ta oli meest näinud paljude ajakirjade esikaanel, televisioonis ja internetiartiklites.

Ta tõsisis naeratades püsti. „Tere, mina olen Destiny Mills.“

„Kipling Gilmore.“

Mehe silmad olid tumedamat tooni sinised, kui ta oli arvanud, ning ta liikus nõtkes graatsiaga, mis tulenes ilmselt sellest, et ta oli eluaeg sporti teinud. Sest see mees polnud lihtsalt niisama Kipling Gilmore, vaid *see* Kipling Gilmore. Kuulus sportlane. Suusatamise superstaar. Olümpia kuldmedali võitja. Ajakirjandus kut-
sus teda G-jõuks, sest vähemalt suuskadel liikus ta nagu tuul, nii et tundus, nagu tema puhul füüsikaseadused ei kehtiks. Vähemalt kuni õnnetuseni.

Nad surusid kätt. Kipling andis talle väikese roosa kondiitri-
ärikarbi. „Et oleks kergem sisse elada.“

Destiny leidis karbi kaant tõstes sealt pool tosinat sõõrikut, mille glasuuri ja kaneeli lõhn kõditas nina. See oli lausa joovastav ja tekitas tal otsemat teed tahtmise jääda veerand tunniks nendega omaette.

„Suur tänu,“ ütles ta. „Palju parem kui lilled.“

„Tore, et sa nii leiad. Millal sa kohale jõudsid?“

„Eile. Jõudsin üleele öhtul Sacramentosse ja sõitsin sealt hommikul edasi.“

„Oled sisse elanud?“

„Enam-vähem – ja ma ootan põnevusega, et saaks tööle hakata.“

„Hakkame siis pihta.“

Nad võtsid istet. Destiny keeras arvuti Kiplingi poole ja klõbistas klaviatuuril.

„Selleks et päästeprogrammist oleks kasu, on vaja kaht suurt asja,“ alustas ta. „Esiteks tuleb kaardistada piirkond ja seejärel õpetada sind ja su meeskonda seda programmi kasutama.“

„Tundub üsnagi lihtne.“

„Nii on see ikka, enne kui tegelikkus kohale jõuab.“

Kiplingi kulm kerkis. „Kas tegu on väljakutsega?“

„Ei. Ma ütlen lihtsalt, et see protsess võtab aega. STORMS mugandub sisuliselt iga olukorraga. Päästeoperatsiooni edukus või läbikukkumine on reeglina informatsiooni ja õnne kombinatsioon. Minu eesmärk on sellest võrrandist õnn kõrvaldada.“

Päästeoperatsioonide juhtimise programm STORMS töötas koos päästemeeskonnaga. Arvutisse sisestati andmed ja programm pakkus seejärel välja piirkonnad, kust tuleks otsinguid esmajärjekorras alustada. Mida rohkem teavet kadunud isiku, maastiku, aastaaja ja ilmastikutingimuste kohta on, seda kiiremini lähevad päästetööd. Igal päästjal on GPS-seade, kust saadetakse info arvutisse, nii et otsinguid saab kogu aeg reaajas täpsustada.

Mida rohkem piirkondi elimineeritakse, seda kitsamaks muutub otsinguala, kuni lõpuks leitaksegi kadunud isik üles.

„Järgmise paari päeva jooksul asun piirkonda kaardistama,“ jätkas Destiny.

„Kuidas see käib?“

„Kõigepealt õhust. Me kasutame helikopterit ja erinevaid vahendeid, millega täiendada juba olemasolevat satelliidiinfot. Paksu metsaga kaetud alad ja järsud mäeküljed tuleb kaardistada neid jalgsi läbi käies.“

„Kas sa teed seda ise?“

Kuigi küsimus oli viisakas, oli Kiplingi hääletoonist tunda, et ta ei usu sellesse. *Rumal mees*, mõtles Destiny naeratades.

„Jah, Kipling. Kui vaja, siis käin metsa jala läbi. Vajaduse korral võtan kohalikud giidid.“

„Ma arvasin, et sina oled linnatüdruk. Keegi nagu mainis, et sa elad Austinis.“

„Austin on mul jah nii-öelda kodubaas. Aga mu lapsepõlv möödus Smoky Mountainsi mägedes, nii et ma tulen välioludes kenasti toime.“

Ta jättis mainimata, et oli noorpõlves elanud aastaid neis mägedes oma emapoolse vanaema juures. Lisaks sellele, et ta tundis end mägedes hästi, oskas ta kala püüda ja kolmel erineval viisil oravast süüa teha, kuid seda ei kavatsenud ta Kiplingile rääkida. Kui tunnistad, et teed vinget steiki, on kõik vaimustuses, kui aga räägid, et oskad teha juurviljadega oravahautist, vahitakse sind sellise näoga, nagu oleksid inimsööja. Inimesed on ikka naljakad, aga seda teadis Destiny juba ammu.

„Sellisel juhul saad sa hakkama,“ märkis Gilmore. „Millal su helikopter kohale jõuab?“

Destiny heitis pilgu kalendrisse. „Nädala lõpus. Meil tuleb teine suvi. Kui saame geograafilised andmed sisestatud, hakkame süsteemi katsetama. See tähendab, et otsime inimesi, kes pole tegelikult kadunud.“

Kipling muigas. „Lugesin materjalid läbi.“

„Tore. Kas see tähendab, et sa tegid ka juhendid lahti?“

Gilmore kõhkles parasjagu nii kaua, et Destiny puhkes naerma. „Seda ma arvasingi,“ ütles ta. „Mis see küll on? Miks ei loe mehed juhendeid ega küsi teed?“

„Meile ei meeldi tunnistada, et on asju, mida me ei tea.“

„Jabur. Mitte keegi ei tea ju kõike.“

„Aga me võime ju vähemalt üritada.“

Selles polnud midagi üllatavat. Mehed ja kelkimine käisid käsikäes. Ja see oli veel üks põhjus, miks Destinyl oli nii raske seda õiget leida. Tema tahtis, et puuduks kelkimine ja ego oleks minimaalne. Kui emotsioonid möllama hakkavad, käitub vastassugupool täiesti pööraselt ja midagi sellist tema oma ellu ei tahtnud.

„Kas sul on probleeme minu korralduste järgimisega?“ küsis ta. „Sest kui on, siis tuleb see asi kohe praegu ära klaarida. Vajaduse korral võin sul ju käed selja taha väänata ja sundida sind alistuma.“

Kipling puhkes naerma. „Selles ma küll kahtlen.“

„Ole oma arvamistega ettevaatlik. Vanaema õpetas mulle nii mõnegi alatu triki. Ma tean, kuhu nukkidega lüüa, nii et täismees titana kriiskama pistab. Ja sugugi mitte õnnest.“

„Kas titana võib ka õnnest kriisata?“

Destiny kirtsutas nina. „Olen seda ähvardust varemgi kasutanud ja mõned mehed arvavad, et ma räägin seksist. Ei räägi.“

Kiplingi pilk peatus ta näol. „Huvitav.“

„Nii et kas mul tuleb sinuga probleeme?“

„Ei.“

„Sellisel juhul tuleb mõnus suvi. Ma polegi varem Californiasse tööle sattunud. Päris huvitav on seda piirkonda lähemalt tundma õppida.“

„See linn on natuke omapärane.“

„Mis mõttes?“